

různou provenienci a byly také zvlášť účtovány, a že proto žalobkyně se nemůže domáhati zrušení koupě v příčině tlampače pro vady přijímače. Mezi stranami není sporu o tom, že žalobkyně koupila oba předměty, přijímač i tlampač, současně, a ježto tlampač, i když byl účtován zvlášť a má jinou provenienci, je jen annexem přijímače, s nímž tvoří jeden účelový celek, a byl žalobkyní koupen jen proto, že koupila přijímač, nemůže býti pochybnosti, že se žalobkyně může domáhati též zrušení koupě tlampače, jsou-li tu podmínky pro zrušení koupě přijímače. Že tlampače lze snad použít i pro jiný přijímač, není o sobě rozhodujícím, ježto žalobkyně nemusí vrácené kupní ceny za přijímač použít vůbec ke koupi jiného přijímače, tím méně ke koupi přijímače, pro nějž se hodí koupený tlampač.

Čís. 15185.

Podmínkou nároku na ochranu podle § 11, odst. 3 zák. proti nek. soutěži jest, že z použití příznačného podnikového zařízení může vzéjti záměna ve styku zákaznickém.

(Rozh. ze dne 8. května 1936, Rv I 1003/35.)

Žalovaná používá k označování svého zboží, a to elektrických, zejména radiových přístrojů a součástek, značky »L . . . a« a nabízí zboží pod touto značkou v inserátech některých časopisů. Žalobkyně tvrdí, že označení »L . . . a« bylo pro ni zapsáno u Obchodní a živnostenské komory v Praze jako ochranná známka pro ovocné konzervy, cukrovinky a čokoládu dne 31. května 1921 a dne 17. března 1931 byla známka obnovena na dalších 10 let a dne 10. července 1930 byla rozšířena též na potraviny a tuky všeho druhu. Táž ochranná známka byla zapsána mezinárodně u Mezinárodního úřadu pro ochranu živnostenského vlastnictví v Bernu dne 21. října 1925 pro stejné druhy zboží. Po dlouhou řadu let, a to nejméně po dobu zápisu uvedené ochranné známky, užívá prý žalobkyně této známky k označování zboží pocházejícího z jejího podniku, a to v takové míře, že známka ta platí za příznačnou jak v kruzích zákaznických, tak u překupníků a konsumentů pro její podnik. Používáním značky »L . . . a«, takto příznačné a platící v kruzích zákaznických za zvláštní zevnější zařízení podniku žalobkyně, dopouští se žalovaná nekalé soutěže, a to nejen jednáním proti dobrým mravům soutěže vůbec podle § 1 zák. proti nekalé soutěži z 19. července 1927 čís. 111 Sb. z. a n., nýbrž též zejména zneužíváním podnikových značek a zevnějších zařízení podniku podle § 11, odst. 3 cit. zákona. Domáhá se proto žalobou výroku, že žalovaná jest povinna zdržeti se dalšího užívání značky »L . . . a« pro označování svého zboží a dalšího nabízení zboží svého pod označením značkou »L . . . a«, odstraniti značku »L . . . a« se všech předmětů, které uvádí do prodeje a odstraniti všechny letáky, prospekty, ceníky a vůbec tiskopisy, v nichž zboží nabízené jest

označeno značkou »L . . . a«, pokud může jimi nakládati. P r v ý s o u d žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Nejde o poznačení podniku, které by bylo lze klásti na roveň jménu nebo firmě a jež by spadalo pod § 11, odst. 1 zákona proti nekalé soutěži, nýbrž jenom o poznačení zboží žalobkynina, které se pro ono zboží mezi zákaznictvem vžilo a které má žalobkyně dokonce pro ovocné konzervy, cukrovinky a čokoládu známkově chráněno. Žaloba se neopírá o známkové právo, nýbrž je vybudována na předpisech § 11, odst. 3 a podpůrně také na předpise § 1 zákona proti nekalé soutěži. Není o tom pochyby, že takové mezi zákaznictvem vžité poznačení zboží značkou »L . . . a« je zařízením podniku, které má také majetkovou hodnotu, a to ve smyslu § 11, odst. 3 cit. zák. a požívá ochrany tam stanovené. Takový nárok na ochranu podle § 11, odst. 3 cit. zák. a se zřetelem k předpisu § 15, odst. 2 cit. zák. bylo by žalobkyni přiznati proti kterémukoli podnikateli, jenž by použil pro svůj závod jejího příznačného podnikového zařízení (označení zboží), kdyby žalobkyně tím byla bezprostředně dotčena, jestliže by z toho mohla vzejíti ve styku zákaznickém záměna. Tato podmínka však v souzeném případě podle přednesených skutkových okolností nebyla splněna a nebyla splněna ani podmínka ochrany podle § 1 zákona proti nekalé soutěži, pokud toto ustanovení zákona má na mysli jenom taková jednání, která jsou způsobilá poškoditi soutěžitele a mohou tedy míti zřejmě za následek hmotnou újmu žalobcovu. V tomto směru není rozdílu mezi případy odst. 1 § 11 proti nekalé soutěži, který má chrániti podnikové nebo závodové jméno, a u něhož již v zaměnitelnosti, kterou jest posuzovati podle konkrétních okolností toho kterého případu, jest respektován také moment škodlivosti, a mezi případy odst. 3, kde jde o ochranu podnikových zařízení a kde jest použití oněch ustanovení z odstavce prvního. Jako není absolutní povahy ono právo na jméno obchodní nebo závodové (viz také čl. 20 obch. zák.), nýbrž sahá jenom do té míry, pokud poměry konkrétního případu toho k praktickému účelu vyžadují, tak nelze absolutní ochrany přiznati ani takovému podnikovému zařízení, takovému označení zboží. Jak daleko smí taková ochrana sahati, aby nevedla k nežádoucím chikanám, dlužno posouditi v každém jednotlivém případě podle jeho okolností a praktická potřeba musí zde býti vodítkem i hranicí. Rozhodnutí čís. 13522 Sb. n. s., jehož se dovolávala žalobkyně v odvolání, buduje podle skutkového zjištění procesního soudu na docela jiném podkladě; v onom případě šlo sice o dva technicky různé výrobky, ale přece jenom na obou stranách šlo o podniky potud podobné, že by se žalobkyně podle posudku znalců mohla zařídit také na výrobu pouzder k ložiskům, a oba podniky náležely ke strojímu průmyslu, třebaže pracovaly v různých oborech. Tam ovšem nebylo výlučně rozhodné, že šlo o různé výrobky, protože tam podle poměrů byl podklad pro případnou domněnku, že ten nebo onen podnik svůj provoz v tom nebo onom směru změnil. Tak tomu není

v souzeném případě. Tu jde netoliko o docela různé zboží, u něhož je záměna co do poznačení docela vyloučena, nýbrž u obou sporných stran jde také o zcela různé obory hospodářské činnosti, takže k domněnkám, s nimiž operuje žalobkyně, není v souzeném případě podkladu. Na oněch domněnkách je vybudován také předpoklad, že by žalobkyni mohla vzejítí hmotná újma. Že by se rozšířením značek na jiné druhy výrobků zdiskreditovalo anebo znehodnotilo její označení, nemá rovněž podkladu ve skutkovém zjištění. Za obecně platný axiom nelze to uznati, když podle poměrů může postačiti ochrana značky jenom pro určitý druh zboží (a dále nesahá ani ochrana podle známkového práva) a když dlužno přiznati, že v hospodářském provozu skutečně užívají téže značky různí podnikatelé pro různé druhy zboží, aniž dochází proto ke kolísím a stížnostem. Pro soudy rozhodné jsou při aplikaci práva vždy zvláštní poměry toho kterého případu.

Čís. 15186.

Spoluvlastník nemovitosti dané do dražby není oprávněn k rekursu proti příklepu z důvodu, že druhý spoluvlastník nebyl o dražbě zpraven.

Nedostatek zpravení spoluvlastníka odůvodňuje sám o sobě jeho rekurs proti udělení příklepu, i kdyby byl jiným způsobem zvěděl o dražbě. Zrušiti jest příklep celé nemovitosti, byla-li nemovitost dražena jako celek a podle týchž dražebních podmínek.

(Rozh. ze dne 8. května 1936, R II 95/36.)

Do udělení příklepu v exekuci nucenou dražbou nemovitostí podali rekurs spoluvlastníci nemovitostí tvrdíce, že jeden z nich nebyl o dražbě zpraven. Rekursní soud vyhověl rekursu a zrušil usnesení prvního soudu o příklepu a nařídil prvnímu soudu, by postupoval podle §§ 171 až 173 ex. ř. Důvody: Podle § 171 ex. ř. jest dražební vyhlášku doručiti mezi jiným i straně povinné, a to podle předpisů platných o doručování žalob, tedy k vlastním rukám. V souzeném případě nebyla dražební vyhláška doručena jednomu ze spoludlužníků vůbec, neboť nebylo při doručování dbáno ustanovení § 106 c. ř. s. O tom ovšem soud exekuční nevěděl, neboť doručný list o vyhláске dražební byl podepsán jménem stěžovatelovým, ale podpis připojila jeho manželka nezmocněná k přijetí takové poštovní zásilky. Neprávem byl proto udělen příklep, ježto vadila tomu překážka § 184 čís. 3 ex. ř.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu vydražitelovu odmítl rekurs povinné Ludmily K. do usnesení prvního soudu, a pokud šlo o druhého spoluvlastníka, dovolacímu rekursu nevyhověl.

Důvody:

Předeslati jest, že dovolací rekurs jest přípustný, ježto usnesení první stolice (udělující příklep) nebylo vlastně zrušeno — jak to vyjádřil rekursní soud —, nýbrž změněno tak, že příklep nebyl udělen. Ve